

МАЈА ВУКИЋ 1973–2019.

СЕЋАЊЕ¹

Млада, ведра и насмејана, Маја Вукић ушла је у наш колектив 1998. године. Вест о томе да нас је 4. септембра Маја напустила болно је одјекнула у нашим срцима. Изгубили смо вољену колегиницу, веселу, драгу и радозналу особу. Пред њом је био живот, пред њом су биле животне радости.

Сазнање о њеној болести, до бола непријатно, изненадило је и њу и нас. Била је то неумитна истина у коју нико није могао ни желео да поверује. Ни она сама у то није веровала. Веровала је да има наде и била је спремна ако треба и на дугу борбу за живот. Али, немилосрдни усуд није јој допустио ни да се бори, ни да се нада – од тренутка када је дознала да је тешко болесна до тренутка смрти протекао је тек један трен.

У мају је наша Маја напунила 46, а то су године када је особа у пуној снази и полету. Имала је бројне планове – за оно што је већ започела и за оно што је тек намеравала да ради. Могла је и хтела још, још више и још много.

Маја је много знала. Била је врстан стручњак у својој, али и другим областима. Знала је више језика, а стално била спремна да још неки научи. О њеној спремности да увек учи, сведочи и чињеница да је и у болничком кревету држала књигу у руци.

Све чега би се она латила морало је бити доведено до перфекције. Она ни у чему није била површна, није импровизовала, и зато јој је било потребно још дана и живота како би постигла све што је планирала.

Нама њеним колегама увек је проблем у стручним недоумицама пресецало њено мишљење – веровали смо да је баш тако како она каже. Себи и другима смо и порицали врхунско знање – у Мају смо сви веровали, у њено познавање правописа, синтаксе, струке, у њено мишљење. Остали смо без једног од највећих стручњака међу нама.

За њена предавања, увек јасна и недвосмислена, биће ускраћени сви будући студенти.

Имала је огромну снагу и енергију, што се показивало у свему чега би се латила. У том последњем часу то није помогло. Против њене урођене упорности и тврдоглавости, којом је увек успевала да увери друге да је у праву, овога пута стајала је глува и слепа окрутност судбине.

¹ Говор који је проф. др Јордана Марковић одржала на Комеморацији поводом изненадне и преране смрти доц. др Маје Вукић, 11. септембра 2019. године на Филозофском факултету Универзитета у Нишу.

Маја је била добар и драг пријатељ и колега. Ако се човек памти по ономе што је био и што је радио, ми ћемо нашу Мају памтити по вредноћи, преданости и посвећености свему што је радила, памтићемо је по храбрости којом се носила са недаћама, укључујући и оне везане за сазнање о тешкој болести. Памтићемо је и као добру и пријатну особу, која је за сваког имала лепу реч, пригодну шалу и искрен осмех.

Маја је била човек великог срца и широке душе. Имала је бројне пријатеље (од њеног села Звездана до Јапана), али увек се радовала новим пријатељствима и стварала их је – у граду, у земљи, у иностранству. Сада је отишла још даље, винула се у небо да тамо тражи и склапа нова пријатељства. Широка су била њена земаљска и научна просторства – сада их је превазишла и отишла у бесконачна, небеска.

Живот јој је одузео прилику да још много уради и постигне, нама одузео драгог колегу и цењеног стручњака, њеној породици ненадокнадивог члана. Памтићемо је као великог борца, који је имао снаге да се носи са различитим тешким ситуацијама што их је живот доносио.

Оставила је у нашим срцима велику тугу. Тугују њене колеге, њени пријатељи, њени рођаци, њена породица, њени студенти. Поносни смо што смо је познавали, што смо са њом радили и сарађивали.

Њена деца, њен супруг и њени родитељи могу да буду поносни на своју мајку, супругу и ћерку.